

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 15ης Δεκεμβρίου 2020 *

«Προσφυγή ακυρώσεως – Θεσμικό δίκαιο – Μέλος του Κοινοβουλίου – Προνόμια και ασυλίες – Ανακοίνωση από τον Πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί της διαπιστώσεως της χηρείας της έδρας ευρωβουλευτή – Αίτηση αναλήψεως επείγουσας πρωτοβουλίας για την επιβεβαίωση της ασυλίας ευρωβουλευτή – Πράξεις μη δεκτικές προσφυγής – Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-24/20,

Oriol Junqueras i Vies, κάτοικος Sant Joan de Vilatorrada (Ισπανία), εκπροσωπούμενος από τον A. Van den Eynde Adroer, δικηγόρο,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους F. Drexler και N. Görlitz και την C. Burgos,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση, πρώτον, της διαπιστώσεως της χηρείας της έδρας του προσφεύγοντος από τις 3 Ιανουαρίου 2020, την οποία ανακοίνωσε ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου σε συνεδρίαση της Ολομέλειας της 13ης Ιανουαρίου 2020, και, δεύτερον, της προβαλλόμενης απορρίψεως από τον τελευταίο της αιτήσεως αναλήψεως επείγουσας πρωτοβουλίας για την επιβεβαίωση της ασυλίας του προσφεύγοντος, η οποία υποβλήθηκε εξ ονόματός του στις 20 Δεκεμβρίου 2019 από την D. Riba i Giner, ευρωβουλευτή, βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Μαρκουλλή, πρόεδρο, S. Frimodt Nielsen και Κ. Ηλιόπουλο (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

Πρωτόκολλο (αριθ. 7) περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 1 Το άρθρο 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο προσαρτάται στις Συνθήκες ΕΕ και ΛΕΕ (στο εξής: πρωτόκολλο αριθ. 7), ορίζει τα εξής:

«Κατά τη διάρκεια των συνόδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τα μέλη του απολαύουν:

- α) εντός της επικρατείας των κρατών τους, των ασυλιών που αναγνωρίζονται στα μέλη του Κοινοβουλίου της χώρας τους·
- β) εντός της επικρατείας άλλων κρατών μελών[,] της εξαιρέσεως από κάθε μέτρο κρατήσεως και κάθε δικαστική δίωξη.

Η ασυλία [τούς] καλύπτει επίσης όταν μεταβαίνουν στον τόπο συνεδριάσεως του [...] Κοινοβουλίου ή όταν επιστρέφουν από αυτόν.

Επίκληση της ασυλίας δεν δύναται να γίνει στην περίπτωση αυτοφώρου εγκλήματος και ούτε δύναται να εμποδίσει την άσκηση του δικαιώματος του [...] Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία ενός από τα μέλη του.»

Εκλογική πράξη

- 2 Το άρθρο 7 της πράξης περί εκλογής των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με άμεση και καθολική ψηφοφορία, η οποία προσαρτάται στην απόφαση 76/787/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 20ής Σεπτεμβρίου 1976 (ΕΕ 1976, L 278, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2002/772/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002 και της 23ης Σεπτεμβρίου 2002 (ΕΕ 2002, L 283, σ. 1, στο εξής: εκλογική πράξη), ορίζει τα εξής:

«1. Η ιδιότητα του μέλους του [...] Κοινοβουλίου είναι ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του:

- μέλους της Κυβέρνησης κράτους μέλους,
- μέλους της [Ευρωπαϊκής] Επιτροπής,
- δικαστή, γενικού εισαγγελέα ή γραμματέα του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ή του [Γενικού Δικαστηρίου],
- μέλους της εκτελεστικής επιτροπής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας,
- μέλους του [Ευρωπαϊκού] Ελεγκτικού Συνεδρίου,
- [Ευρωπαίου] Διαμεσολαβητή,
- μέλους της [Ευρωπαϊκής] Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής,

- μέλους της Επιτροπής των Περιφερειών,
- μέλους επιτροπών ή οργανισμών που συνεστήθησαν δυνάμει ή κατ' εφαρμογήν των Συνθηκών περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενεργείας ενόψει της διαχειρίσεως κοινοτικών ταμείων ή για την άσκηση πάγιων και άμεσων καθηκόντων διοικητικής διαχειρίσεως,
- μέλους του διοικητικού συμβουλίου, της διευθύνουσας επιτροπής ή υπαλλήλου της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων,
- εν ενεργεία υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού των θεσμικών οργάνων [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ή των οργάνων ή οργανισμών που συνδέονται με αυτά ή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

2. Από την εκλογή του [...] Κοινοβουλίου του 2004, η ιδιότητα του μέλους του [...] Κοινοβουλίου είναι ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του μέλους εθνικού Κοινοβουλίου.

[...]

3. Επιπλέον, κάθε κράτος μέλος μπορεί να επεκτείνει τα ασυμβίβαστα που ισχύουν σε εθνικό επίπεδο, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου [8].

[...]»

3 Το άρθρο 8 της εκλογικής πράξης ορίζει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρούσας πράξης, η εκλογική διαδικασία διέπεται, σε κάθε κράτος μέλος, από τις εθνικές διατάξεις.

Οι εθνικές αυτές διατάξεις, που ενδεχομένως λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαιτερότητες των κρατών μελών, δεν πρέπει συνολικά να θίγουν την αναλογικότητα του εκλογικού συστήματος.»

4 Το άρθρο 12 της εκλογικής πράξης ορίζει τα εξής:

«Το [...] Κοινοβούλιο προβαίνει στον έλεγχο της εντολής των μελών του Κοινοβουλίου [...]. Προς τούτο, λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα που ανακοινώνονται επισήμως από τα κράτη μέλη και αποφαινεται επί των τυχόν αμφισβητήσεων που εγείρονται βάσει των διατάξεων της παρούσας πράξης, εξαιρουμένων των εθνικών διατάξεων στις οποίες παραπέμπει η πράξη αυτή.»

5 Το άρθρο 13 της εκλογικής πράξης ορίζει τα εξής:

«1. Μια βουλευτική έδρα χρεύει όταν η θητεία μέλους του [...] Κοινοβουλίου λήξει λόγω παραίτησης ή θανάτου του ή έκπτωσης από το αξίωμά του.

2. Με την επιφύλαξη των άλλων διατάξεων της παρούσας πράξης, κάθε κράτος μέλος θεσπίζει τις κατάλληλες διαδικασίες πλήρωσης τυχόν χρεώουσας έδρας για το υπόλοιπο της πενταετούς περιόδου που αναφέρεται στο άρθρο 3.

3. Όταν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ρητώς την έκπτωση μέλους του [...] Κοινοβουλίου από το αξίωμά του, η θητεία του λήγει κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτής της νομοθεσίας. Οι αρμόδιες εθνικές αρχές ενημερώνουν σχετικά το [...] Κοινοβούλιο.

4. Όταν μία έδρα χηρεύσει λόγω παραίτησης ή θανάτου, ο Πρόεδρος του [...] Κοινοβουλίου ενημερώνει σχετικώς, χωρίς χρονοτριβή, τις αρμόδιες αρχές του οικείου κράτους μέλους.»

Εσωτερικός κανονισμός του Κοινοβουλίου (2019-2024)

- 6 Το άρθρο 3 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου (στο εξής: εσωτερικός κανονισμός), με τίτλο «Έλεγχος της εντολής», ορίζει τα εξής:

«1. Μετά τις γενικές εκλογές του [...] Κοινοβουλίου, ο Πρόεδρος καλεί τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών να [του] ανακοινώσουν [...] χωρίς καθυστέρηση τα ονόματα των εκλεγέντων βουλευτών, προκειμένου όλοι οι βουλευτές να είναι σε θέση να καταλάβουν τις έδρες τους στο Κοινοβούλιο με την έναρξη της πρώτης συνεδρίασης μετά τις εκλογές.

[...]

3. Το Κοινοβούλιο προβαίνει αμέσως, με βάση την έκθεση της αρμόδιας επιτροπής του, στον έλεγχο της εντολής και αποφασίζει για το κύρος της εντολής εκάστου των νεοεκλεγέντων βουλευτών του, καθώς και επί των ενδεχομένων αμφισβητήσεων, οι οποίες προβάλλονται βάσει των διατάξεων της [εκλογικής πράξης], πλην των αμφισβητήσεων που, σύμφωνα με την [π]ράξη αυτή, εμπίπτουν αποκλειστικά στις εθνικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η εν λόγω [π]ράξη.

[...]

6. Η αρμόδια επιτροπή μεριμνά ώστε κάθε πληροφορία που θα μπορούσε να επηρεάσει την εκλογιμότητα βουλευτή ή την εκλογιμότητα ή τη σειρά κατάταξης των αντικαταστατών να γνωστοποιείται αμέσως στο Κοινοβούλιο από τις αρχές των κρατών μελών ή της Ένωσης, σημειώνοντας, σε περίπτωση διορισμού, την ημερομηνία έναρξης ισχύος του.

Στην περίπτωση κατά την οποία οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών κινούν κατά βουλευτή διαδικασία που μπορεί να οδηγήσει στην κήρυξη της έκπτωσής του, ο Πρόεδρος ζητεί από τις εθνικές αρχές να τον ενημερώνουν τακτικά για την πορεία της διαδικασίας. Παραπέμπει το ζήτημα στην αρμόδια επιτροπή, ύστερα από πρόταση της οποίας το Κοινοβούλιο μπορεί να αποφανθεί.»

- 7 Το άρθρο 4 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Διάρκεια της εντολής», ορίζει τα εξής:

«1. Η εντολή αρχίζει και λήγει σύμφωνα με τα άρθρα 5 και 13 της [εκλογικής πράξης].

2. Κάθε βουλευτής που υποβάλλει παραίτηση κοινοποιεί στον Πρόεδρο [του Κοινοβουλίου] την παραίτηση [...]

Εάν η αρμόδια επιτροπή κρίνει ότι η παραίτηση είναι σύμφωνη με την [εκλογική πράξη], κηρύσσεται η χρεία της έδρας από την ημερομηνία που αναφέρεται από τον παραιτούμενο βουλευτή στο επίσημο πρακτικό παραίτησης, ο δε Πρόεδρος ενημερώνει σχετικά το Κοινοβούλιο.

Εάν η αρμόδια επιτροπή κρίνει ότι η παραίτηση δεν είναι σύμφωνη με την [εκλογική πράξη], προτείνει στο Κοινοβούλιο να μην κηρύξει τη χηρεία της έδρας.

[...]

4. Εφόσον οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών ή της Ένωσης ή ο ενδιαφερόμενος βουλευτής γνωστοποιήσουν στον Πρόεδρο [του Κοινοβουλίου] διορισμό ή εκλογή σε θέση ασυμβίβαστη με την θέση του βουλευτή του [...] Κοινοβουλίου, κατά το άρθρο 7 παράγραφος 1 ή 2, της [εκλογικής πράξης], ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] ενημερώνει σχετικά το Κοινοβούλιο, το οποίο διαπιστώνει τη χηρεία της έδρας από την ημέρα έναρξης του ασυμβίβαστου.

Όταν οι αρμόδιες αρχές κράτους μέλους κοινοποιούν στον Πρόεδρο τη λήξη της εντολής βουλευτή του [...] Κοινοβουλίου ως αποτέλεσμα είτε πρόσθετου ασυμβίβαστου κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 3 της [εκλογικής πράξης], είτε στέρησης της εντολής κατά την έννοια του άρθρου 13 παράγραφος 3 της εν λόγω [π]ράξης, ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] ενημερώνει το Κοινοβούλιο ότι η εντολή του εν λόγω βουλευτή έληξε κατά την ημερομηνία που ανακοίνωσαν οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους. Όταν δεν ανακοινώνεται ημερομηνία, ως ημερομηνία λήξης της εντολής λογίζεται η ημερομηνία της κοινοποίησης από το κράτος μέλος.

[...]

7. Στην περίπτωση που η αποδοχή της εντολής ή η ακύρωσή της φαίνονται πλημμελείς, είτε λόγω συγκεκριμένης ανακρίβειας είτε λόγω έλλειψης συναίνεσης, το Κοινοβούλιο μπορεί να χαρακτηρίσει άκυρη την υπό εξέταση εντολή ή να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χηρεία της έδρας.»

8 Το άρθρο 5 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Προνόμια και ασυλίες», ορίζει τα εξής:

«1. Οι βουλευτές απολαύουν των προνομίων και ασυλιών που ορίζονται στο πρωτόκολλο αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2. Το Κοινοβούλιο, κατά την άσκηση των εξουσιών του σχετικά με τα προνόμια και τις ασυλίες, ενεργεί με σκοπό τη διατήρηση της ακεραιότητάς του ως δημοκρατικής νομοθετικής συνέλευσης και τη διασφάλιση της ανεξαρτησίας των βουλευτών του κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Η βουλευτική ασυλία δεν αποτελεί προσωπικό προνόμιο των βουλευτών, αλλά εγγύηση της ανεξαρτησίας του Κοινοβουλίου στο σύνολό του και των βουλευτών του.

[...]»

9 Το άρθρο 7 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Υπεράσπιση των προνομίων και ασυλιών», ορίζει τα εξής:

«1. Στις περιπτώσεις που εικάζεται ότι τα προνόμια και οι ασυλίες βουλευτή ή πρώην βουλευτή έχουν παραβιασθεί ή πρόκειται να παραβιασθούν από τις αρχές κράτους μέλους, δύναται να υποβληθεί αίτημα προκειμένου το Κοινοβούλιο να αποφανθεί εάν σημειώθηκε ή ενδέχεται να σημειωθεί παραβίαση των εν λόγω προνομίων και ασυλιών, σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 1.

2. Ειδικότερα, δύναται να υποβληθεί τέτοιο αίτημα για την υπεράσπιση προνομίων και ασυλιών εάν κριθεί ότι οι περιστάσεις θα συνιστούσαν διοικητικό ή άλλο περιορισμό επιβαλλόμενο στην ελεύθερη μετακίνηση βουλευτών που μεταβαίνουν στον τόπο συνεδρίασης του Κοινοβουλίου ή

επιστρέφουν από αυτόν ή στην έκφραση γνώμης ή ψήφου δοθείσης κατά την άσκηση των καθηκόντων τους ή ότι θα ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[...]

5. Στις περιπτώσεις που έχει ληφθεί απόφαση για τη μη υπεράσπιση των προνομίων και ασυλιών βουλευτή, ο βουλευτής δύναται κατ' εξαίρεση να υποβάλει αίτημα για την επανεξέταση της απόφασης υποβάλλοντας νέα στοιχεία σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 1 του Κανονισμού. Το αίτημα επανεξέτασης δεν είναι παραδεκτό εάν έχει ασκηθεί προσφυγή κατά της απόφασης βάσει του άρθρου 263 [ΣΛΕΕ] ή εάν ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] κρίνει ότι τα υποβληθέντα νέα στοιχεία δεν είναι επαρκώς τεκμηριωμένα ώστε να δικαιολογείται η επανεξέταση.»

- 10 Το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Επείγουσα δράση του Προέδρου [του Κοινοβουλίου] για την επιβεβαίωση της ασυλίας», ορίζει τα εξής:

«1. Σε επείγουσες περιπτώσεις, αν βουλευτής συνελήφθη ή η ελευθερία κινήσεων του περιορίστηκε κατά τρόπο που φαίνεται να παραβιάζει τα προνόμια και τις ασυλίες του, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου, ύστερα από διαβούλευση με τον πρόεδρο και τον εισηγητή της αρμόδιας επιτροπής, μπορεί να αναλάβει πρωτοβουλία με σκοπό την επιβεβαίωση των προνομίων και ασυλιών του συγκεκριμένου βουλευτή. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] γνωστοποιεί την πρωτοβουλία του στην επιτροπή και ενημερώνει το Κοινοβούλιο.

2. Όταν ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] κάνει χρήση των αρμοδιοτήτων που του ανατίθενται σύμφωνα με την παράγραφο 1, η αρμόδια επιτροπή λαμβάνει γνώση της πρωτοβουλίας του Προέδρου [του Κοινοβουλίου] κατά την επόμενη συνεδρίασή της. Εφόσον η επιτροπή το θεωρεί αναγκαίο, μπορεί να συντάξει έκθεση και να την υποβάλει στο Κοινοβούλιο.»

- 11 Το άρθρο 9 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Διαδικασίες σχετικά με την ασυλία», ορίζει τα εξής:

«1. Κάθε αίτημα το οποίο απευθύνεται στον Πρόεδρο [του Κοινοβουλίου] από αρμόδια αρχή κράτους μέλους με σκοπό την άρση της ασυλίας ενός βουλευτή, ή από βουλευτή ή πρώην βουλευτή με σκοπό την προάσπιση των προνομίων και της ασυλίας, ανακοινώνεται στην Ολομέλεια και παραπέμπεται στην αρμόδια επιτροπή.

2. Με τη σύμφωνη γνώμη του ενδιαφερόμενου βουλευτή ή πρώην βουλευτή, το αίτημα μπορεί να υποβάλλεται από άλλο βουλευτή, στον οποίο μπορεί να επιτραπεί να εκπροσωπεί τον ενδιαφερόμενο βουλευτή ή πρώην βουλευτή σε όλα τα στάδια της διαδικασίας.

[...]

3. Η επιτροπή εξετάζει χωρίς καθυστέρηση, αλλά λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική περιπλοκότητά τους, τα αιτήματα για άρση της ασυλίας ή τα αιτήματα για προάσπιση των προνομίων και της ασυλίας.

4. Η επιτροπή καταρτίζει πρόταση αιτιολογημένης απόφασης που περιορίζεται σε σύσταση για την έγκριση ή την απόρριψη του αιτήματος άρσης της ασυλίας ή προάσπισης των προνομίων και της ασυλίας. Τροπολογίες δεν γίνονται δεκτές. Σε περίπτωση απόρριψης μιας πρότασης, θεωρείται εγκριθείσα η αντίθετη απόφαση.

5. Η επιτροπή μπορεί να ζητήσει από την ενδιαφερόμενη αρχή να της παράσχει οποιαδήποτε πληροφορία ή εξήγηση θεωρεί αναγκαία προκειμένου να σχηματίσει γνώμη για το εάν η ασυλία πρέπει να αρθεί ή να προασπισθεί.

6. Ο ενδιαφερόμενος βουλευτής πρέπει να έχει την ευκαιρία να εκφράσει την άποψή του και μπορεί να προσκομίσει οποιαδήποτε έγγραφα ή άλλα γραπτά στοιχεία θεωρεί χρήσιμα.

[...]

Ο πρόεδρος της επιτροπής καλεί τον βουλευτή σε ακρόαση, προσδιορίζοντας την ημερομηνία και την ώρα αυτής. Ο ενδιαφερόμενος βουλευτής δύναται να παραιτηθεί του δικαιώματος ακρόασης.

[...]

7. Όταν το αίτημα ζητεί την άρση ή την υπεράσπιση της ασυλίας για διαφόρους λόγους, ο κάθε ένας από αυτούς μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ξεχωριστής απόφασης. Η έκθεση της επιτροπής μπορεί, κατ' εξαίρεση, να προτείνει την άρση ή την υπεράσπιση της ασυλίας μόνο για τις ποινικές διώξεις ενώ, μέχρις ότου εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση, ο βουλευτής έχει ασυλία από κάθε μορφή σύλληψης ή κράτησης ή οποιοδήποτε άλλο μέτρο τον παρεμποδίζει στην άσκηση των καθηκόντων που προβλέπει η εντολή του.

8. Η επιτροπή μπορεί να διατυπώσει αιτιολογημένη γνώμη σχετικά με την αρμοδιότητα της εν λόγω αρχής και σχετικά με το παραδεκτό του αιτήματος, αλλά δεν αποφαινεται σε καμία περίπτωση για την ενοχή ή μη βουλευτών ούτε για το σκόπιμο ή μη της ποινικής δίωξης για την έκφραση γνώμης ή τις πράξεις που τους καταλογίζονται, ακόμη και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η εξέταση του αιτήματος παρέχει στην επιτροπή εμπεριστατωμένες πληροφορίες για την υπόθεση.

9. Η πρόταση απόφασης της επιτροπής εγγράφεται αυτοδικαίως στην ημερήσια διάταξη της πρώτης συνεδρίασης μετά την κατάθεσή της. Δεν επιτρέπεται να κατατεθεί οποιαδήποτε τροπολογία στην πρόταση αυτή.

[...]

Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 173 [του παρόντος κανονισμού], ο βουλευτής του οποίου τα προνόμια ή τις ασυλίες αφορά η υπόθεση δεν μπορεί να λάβει μέρος στη συζήτηση.

Η πρόταση ή οι προτάσεις απόφασης που περιέχονται στην έκθεση τίθενται σε ψηφοφορία κατά τη διάρκεια της πρώτης ώρας των ψηφοφοριών μετά τη συζήτηση.

Μετά από εξέταση του ζητήματος από το Κοινοβούλιο, διεξάγεται ξεχωριστή ψηφοφορία επί καθεμιάς από τις προτάσεις που περιλαμβάνει η έκθεση. Σε περίπτωση απόρριψης μιας πρότασης, θεωρείται εγκριθείσα η αντίθετη απόφαση.

10. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] ανακοινώνει αμέσως την απόφαση του Κοινοβουλίου στον ενδιαφερόμενο βουλευτή και την αρμόδια αρχή του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους, ζητώντας να ενημερώνεται προσωπικώς σχετικά με οιοσδήποτε εξελίξεις και οιοσδήποτε σχετικές δικαστικές αποφάσεις στο πλαίσιο της σχετικής διαδικασίας. Μόλις ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] λάβει τις πληροφορίες αυτές, τις κοινοποιεί στο Κοινοβούλιο με τον τρόπο που θεωρεί προσφορότερο, εν ανάγκη ύστερα από διαβούλευση με την αρμόδια επιτροπή.

11. Η επιτροπή εξετάζει αυτά τα ζητήματα και χειρίζεται τα όποια έγγραφα λάβει με τη μεγαλύτερη δυνατή εμπιστευτικότητα. Η επιτροπή εξετάζει πάντα κεκλεισμένων των θυρών τις αιτήσεις που υπόκεινται στις διαδικασίες τις σχετικές με την ασυλία.
12. Το Κοινοβούλιο εξετάζει μόνο αιτήματα για την άρση της ασυλίας βουλευτή τα οποία του έχουν διαβιβαστεί από τις δικαστικές αρχές ή από τις Μόνιμες Αντιπροσωπείες των κρατών μελών.
- [...]
14. Οποιοδήποτε αίτημα εκ μέρους αρμόδιας αρχής για παροχή πληροφοριών ως προς το πεδίο εφαρμογής των προνομίων ή ασυλιών των βουλευτών διεκπεραιώνεται σύμφωνα με τους ανωτέρω κανόνες.»
- 12 Το άρθρο 22 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Καθήκοντα του Προέδρου [του Κοινοβουλίου]», ορίζει τα εξής:
- «1. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] διευθύνει το σύνολο των δραστηριοτήτων του Κοινοβουλίου και των οργάνων του, σε συμφωνία με τους όρους του παρόντος κανονισμού. Διαθέτει όλες τις εξουσίες για την προεδρία των συνεδριάσεων του Κοινοβουλίου και τη διασφάλιση της απρόσκοπτης διεξαγωγής τους.
2. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] κηρύσσει την έναρξη, τη διακοπή και τη λήξη των συνεδριάσεων. Αποφαίνεται σχετικά με το παραδεκτό των τροπολογιών και των άλλων κειμένων που τίθενται σε ψηφοφορία, καθώς και σχετικά με το παραδεκτό των κοινοβουλευτικών ερωτήσεων· διασφαλίζει την τήρηση του Κανονισμού, τηρεί την τάξη, δίνει το λόγο, κηρύσσει τη λήξη των συνεδριάσεων, θέτει τα ζητήματα σε ψηφοφορία και ανακοινώνει τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών· διαβιβάζει στις επιτροπές τις ανακοινώσεις που εμπίπτουν στην αρμοδιότητά τους.
3. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] δεν μπορεί να λάβει τον λόγο σε συζήτηση παρά μόνο για να καθορίσει σε ποιο σημείο βρίσκεται το θέμα και να επαναφέρει τους ομιλητές σ' αυτό. Αν όμως επιθυμεί να συμμετάσχει σε συζήτηση, κατέρχεται από την έδρα του και δεν μπορεί να επανέλθει σ' αυτή πριν λήξει η εν λόγω συζήτηση.
- [...]»
- 13 Κατά το άρθρο 149 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης»:
- «[...]»
3. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] ασκεί προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξ ονόματος του Κοινοβουλίου, σύμφωνα με σύσταση της αρμόδιας για νομικά θέματα επιτροπής.
- [...]
4. Ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου], μετά από διαβούλευση με την αρμόδια για νομικά θέματα επιτροπή, υποβάλλει παρατηρήσεις ή παρεμβαίνει εξ ονόματος του Κοινοβουλίου σε διαδικασίες ενώπιον δικαστηρίου.

[...]»

- 14 Τέλος, το άρθρο 236 του εσωτερικού κανονισμού, με τίτλο «Εφαρμογή του Κανονισμού», ορίζει τα εξής:

«1. Εάν προκύψουν αμφιβολίες σχετικά με την εφαρμογή ή ερμηνεία του παρόντος Κανονισμού, ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] μπορεί να παραπέμψει το ζήτημα προς εξέταση στην αρμόδια επιτροπή.

[...]»

Ιστορικό της διαφοράς

- 15 Ο προσφεύγων, Oriol Junqueras Vies, ήταν αντιπρόεδρος της Gobierno autonómico de Cataluña (Κυβέρνησης της Αυτόνομης Κοινότητας της Καταλονίας, Ισπανία) κατά τον χρόνο έκδοσης του Ley 19/2017 del Parlamento de Cataluña, reguladora del referéndum de autodeterminación (νόμου 19/2017 του Κοινοβουλίου της Καταλονίας, για τη ρύθμιση του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως), της 6ης Σεπτεμβρίου 2017 (DOGC αριθ. 7449A της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, σ. 1), και του Ley 20/2017 del Parlamento de Cataluña, de transitoriedad jurídica y fundacional de la República (νόμου 20/2017 του Κοινοβουλίου της Καταλονίας, περί νομικής μεταβάσεως και ιδρυτικού της Δημοκρατίας), της 8ης Σεπτεμβρίου 2017 (DOGC αριθ. 7451A της 8ης Σεπτεμβρίου 2017, σ. 1), καθώς και κατά τον χρόνο διεξαγωγής, την 1η Οκτωβρίου 2017, του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως που προέβλεπε ο πρώτος από τους δύο αυτούς νόμους, η ισχύς των διατάξεων του οποίου είχε εντωμεταξύ ανασταλεί με απόφαση του Tribunal Constitucional (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Ισπανία).
- 16 Κατόπιν της εκδόσεως των μνημονευόμενων στη σκέψη 15 της παρούσας διάταξης νόμων και της διεξαγωγής του δημοψηφίσματος περί αυτοδιαθέσεως, το Ministerio fiscal (εισαγγελική αρχή, Ισπανία), ο Abogado del Estado (νομικός σύμβουλος του κράτους, Ισπανία) και το Partido político VOX (πολιτικό κόμμα VOX) κίνησαν ποινική διαδικασία κατά διαφόρων προσώπων, μεταξύ των οποίων ο προσφεύγων, θεωρώντας ότι τα πρόσωπα αυτά είχαν συμμετάσχει σε αποσχιστική διαδικασία και είχαν τελέσει, στο πλαίσιο αυτό, πράξεις που στοιχειοθετούσαν τρία ποινικά αδικήματα, ήτοι, πρώτον, το αδίκημα της «εξέγερσης» ή «στάσης», δεύτερον, το αδίκημα της «απειθείας» και, τρίτον, το αδίκημα της «απιστίας στην υπηρεσία».
- 17 Στο πλαίσιο της ποινικής αυτής διαδικασίας, ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση κατά το στάδιο της ανακρίσεως, δυνάμει αποφάσεως εκδοθείσας στις 2 Νοεμβρίου 2017 βάσει του άρθρου 503 του Ley de Enjuiciamiento Criminal (κώδικα ποινικής δικονομίας, Ισπανία).
- 18 Κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας της εν λόγω ποινικής διαδικασίας, ο προσφεύγων έθεσε υποψηφιότητα στις εκλογές για την ανάδειξη των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίες διεξήχθησαν στις 26 Μαΐου 2019. Στις εκλογές αυτές εξελέγη βουλευτής του Κοινοβουλίου, όπως προκύπτει από την επίσημη ανακοίνωση των εκλογικών αποτελεσμάτων στην οποία προέβη η Junta Electoral Central (Κεντρική Εκλογική Επιτροπή, Ισπανία) με απόφαση της 13ης Ιουνίου 2019, περί «Ανακηρύξεως της εκλογής των βουλευτών του [...] Κοινοβουλίου στις εκλογές της 26ης Μαΐου 2019» (BOE αριθ. 142 της 14ης Ιουνίου 2019, σ. 62477), σύμφωνα με το άρθρο 224, παράγραφος 1, του Ley orgánica 5/1985, de Régimen Electoral General (οργανικού νόμου 5/1985, περί γενικού εκλογικού καθεστώτος), της 19ης Ιουνίου 1985 (BOE αριθ. 147 της 20ής Ιουνίου 1985, σ. 19110, στο εξής: ισπανικός εκλογικός νόμος). Με την απόφαση

αυτή, η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή προέβη περαιτέρω, όπως προβλέπεται στην ίδια διάταξη, στην ανακήρυξη των εκλεγέντων, περιλαμβανομένου του προσφεύγοντος, στις έδρες τις οποίες είχε το Βασίλειο της Ισπανίας στο Κοινοβούλιο.

- 19 Με διάταξη της 14ης Ιουνίου 2019, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο, Ισπανία) απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντος να του χορηγηθεί έκτακτη άδεια εξόδου από τη φυλακή, υπό αστυνομική επιτήρηση, προκειμένου να παραστεί ενώπιον της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής για να δώσει τον όρκο ή να παράσχει την υπόσχεση υπακοής στο Ισπανικό Σύνταγμα όπως απαιτεί το άρθρο 224, παράγραφος 2, του ισπανικού εκλογικού νόμου.
- 20 Στις 20 Ιουνίου 2019, η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή εξέδωσε απόφαση με την οποία διαπίστωσε ότι ο προσφεύγων δεν είχε δώσει τον εν λόγω όρκο ή την ως άνω υπόσχεση, κατ' εφαρμογήν δε του άρθρου 224, παράγραφος 2, του ισπανικού εκλογικού νόμου κήρυξε κενή την έδρα που θα καταλάμβανε ο προσφεύγων στο Κοινοβούλιο και ανέστειλε όλα τα προνόμια των οποίων αυτός θα τύγχανε λόγω του αξιώματός του.
- 21 Ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) προσφυγή κατά της διατάξεως που μνημονεύεται στη σκέψη 19 της παρούσας διάταξης, επικαλούμενος τις ασυλίες του άρθρου 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 22 Την 1η Ιουλίου 2019, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία επί της μνημονευόμενης στη σκέψη 21 της παρούσας διάταξης προσφυγής και να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικά ερωτήματα (υπόθεση C-502/19, Junqueras Vies).
- 23 Στις 2 Ιουλίου 2019, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου κήρυξε την έναρξη της πρώτης συνόδου της κοινοβουλευτικής περιόδου κατόπιν των διεξαχθεισών στις 26 Μαΐου 2019 εκλογών του Κοινοβουλίου. Ο προσφεύγων δεν παρέστη στη σύνοδο αυτή.
- 24 Στις 4 Ιουλίου 2019, η Diana Riba i Giner, ευρωβουλευτής, ζήτησε, εξ ονόματος του προσφεύγοντος, από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου να λάβει επείγοντως μέτρα, βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, προκειμένου να επιβεβαιωθεί η ασυλία του προσφεύγοντος. Στις 22 Αυγούστου 2019, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε την αίτηση αυτή.
- 25 Με απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2019, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο), στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε, μεταξύ άλλων, κατά του προσφεύγοντος, καταδίκασε τον τελευταίο, αφενός, σε κάθειρξη δεκατριών ετών και, αφετέρου, σε ολική αποστέρηση των πολιτικών δικαιωμάτων επί δεκατρία έτη, συνεπαγόμενη οριστική απώλεια όλων των δημοσίων θέσεων και αξιωμάτων του, περιλαμβανομένων των αιρετών, καθώς και ανικανότητα εκ νέου αναδείξεως σε τέτοιες θέσεις και αξιώματα (στο εξής: απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2019 του Tribunal Supremo).
- 26 Με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), το Δικαστήριο έκρινε ότι πρόσωπο του οποίου η εκλογή στο Κοινοβούλιο ανακηρύχθηκε επισήμως ενώ το πρόσωπο αυτό υπέκειτο σε μέτρο προσωρινής κράτησης στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας για σοβαρά ποινικά αδικήματα, αλλά στο οποίο δεν επιτράπηκε να εκπληρώσει ορισμένες απαιτήσεις που προβλέπονται από το εσωτερικό δίκαιο κατόπιν της ως άνω ανακηρύξεως καθώς και να μεταβεί στο Κοινοβούλιο προκειμένου να συμμετάσχει στην πρώτη σύνοδό του, πρέπει να θεωρηθεί ότι απολαύει ασυλίας δυνάμει του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο,

του πρωτοκόλλου αριθ. 7. Το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η εν λόγω ασυλία συνεπάγεται την άρση του μέτρου προσωρινής κράτησης που έχει επιβληθεί στον ενδιαφερόμενο, προκειμένου να δοθεί σε αυτόν η δυνατότητα να μεταβεί στο Κοινοβούλιο και να εκπληρώσει εκεί τις απαιτούμενες διατυπώσεις. Επιπλέον, το Δικαστήριο έκρινε ότι, εάν το αρμόδιο εθνικό δικαστήριο εκτιμά ότι το μέτρο αυτό πρέπει να διατηρηθεί μετά την απόκτηση από τον ενδιαφερόμενο της ιδιότητας του μέλους του Κοινοβουλίου, οφείλει να ζητήσει το συντομότερο δυνατόν από το Κοινοβούλιο την άρση της εν λόγω ασυλίας επί τη βάση του άρθρου 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αυτού. Τέλος, το Δικαστήριο έκρινε ότι εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εκτιμήσει τα αποτελέσματα που πρέπει να έχουν οι ασυλίες των οποίων απολαύει ο ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο τυχόν άλλων διαδικασιών, τηρουμένου του δικαίου της Ένωσης και, ιδίως, της προβλεπόμενης στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ αρχής της καλόπιστης συνεργασίας (πρβλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψεις 87 και 90 έως 93).

- 27 Στις 20 Δεκεμβρίου 2019, η D. Riba i Giner, ευρωβουλευτής, υπέβαλε, εξ ονόματος του προσφεύγοντος, νέα αίτηση προς τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, ζητώντας τη λήψη επείγοντων μέτρων, βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, προκειμένου να επιβεβαιωθεί η ασυλία του προσφεύγοντος (στο εξής: από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner).
- 28 Με απόφαση της 3ης Ιανουαρίου 2020, η Κεντρική Εκλογική Επιτροπή κήρυξε τον προσφεύγοντα ανίκανο προς εκλογή λόγω της καταδίκης του σε στερητική της ελευθερίας ποινή δυνάμει της αποφάσεως της 14ης Οκτωβρίου 2019 του Tribunal Supremo (στο εξής: απόφαση της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής της 3ης Ιανουαρίου 2020). Ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Tribunal Supremo (Ανώτατου Δικαστηρίου), ζητώντας την αναστολή της εκτελέσεώς της.
- 29 Με διάταξη της 9ης Ιανουαρίου 2020, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) απεφάνθη επί των συνεπειών της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), ως προς την ποινική διαδικασία που αφορούσε τον προσφεύγοντα (στο εξής: διάταξη της 9ης Ιανουαρίου 2020 του Tribunal Supremo). Κατ' ουσίαν, έκρινε ότι, κατόπιν της αποφάσεως αυτής, δεν συνέτρεχε λόγος να υποβληθεί στο Κοινοβούλιο αίτημα άρσεως της ασυλίας της οποίας είχε τύχει ο προσφεύγων υπό την ιδιότητά του ως ευρωβουλευτής, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι, όταν ανακηρύχθηκε η εκλογή του προσφεύγοντος, είχε ολοκληρωθεί η ποινική διαδικασία που τον αφορούσε και η υπόθεση τελούσε υπό διάσκεψη. Επομένως, ο προσφεύγων, αφού είχε αποκτήσει την ιδιότητα του ευρωβουλευτή σε χρόνο κατά τον οποίο η ποινική διαδικασία βρισκόταν ήδη στο στάδιο της εκδόσεως δικαστικής αποφάσεως, δεν μπορούσε να επικαλεστεί ασυλία προκειμένου να εμποδίσει τη συνέχιση της δίκης αυτής. Στο διατακτικό της εν λόγω διατάξεως, το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι δεν συνέτρεχε λόγος ούτε να επιτραπεί η μετάβαση του προσφεύγοντος στην έδρα του Κοινοβουλίου ή η αποφυλάκισή του, ούτε να κηρυχθεί άκυρη η απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2019 του Tribunal Supremo, ούτε να υποβληθεί αίτημα άρσεως της ασυλίας στο Κοινοβούλιο. Επίσης, αποφάσισε να κοινοποιήσει την εν λόγω διάταξη στην Κεντρική Εκλογική Επιτροπή και στο Κοινοβούλιο. Την ίδια ημέρα, το δικαστήριο αυτό αποφάσισε, επιπλέον, να εξετάσει την αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής της 3ης Ιανουαρίου 2020 κατά την τακτική διαδικασία και απέρριψε τις αιτήσεις λήψεως κατεπειγόντων μέτρων που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στο πλαίσιο αυτό.

- 30 Στις 10 και στις 13 Ιανουαρίου 2020, η D. Riba i Giner συμπλήρωσε, εξ ονόματος του προσφεύγοντος, την από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτησή της (βλ. σκέψη 27 της παρούσας διάταξης), ζητώντας από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, μεταξύ άλλων, να αρνηθεί να κηρύξει τη χηρεία της έδρας του προσφεύγοντος και προσκομίζοντας συμπληρωματικά έγγραφα.
- 31 Κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας της 13ης Ιανουαρίου 2020, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ανακοίνωσε ότι το Κοινοβούλιο έλαβε υπόψη, κατόπιν της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), την εκλογή του προσφεύγοντος στο Κοινοβούλιο με ισχύ από τις 2 Ιουλίου 2019. Επιπλέον, ανακοίνωσε ότι, κατόπιν της αποφάσεως της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής της 3ης Ιανουαρίου 2020 και της διατάξεως της 9ης Ιανουαρίου 2020 του Tribunal Supremo, το Κοινοβούλιο διαπίστωσε τη χηρεία της έδρας του προσφεύγοντος από τις 3 Ιανουαρίου 2020 (στο εξής: διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020).

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

- 32 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Ιανουαρίου 2020, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 33 Επιπλέον, με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων υπέβαλε, αφενός, αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-24/20 R και, αφετέρου, αίτηση εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας βάσει των άρθρων 151 έως 155 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.
- 34 Με διάταξη της 3ης Μαρτίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου (T-24/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:78), ο Αντιπρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα. Κατά της διατάξεως αυτής ασκήθηκε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου στις 13 Μαΐου 2020, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-201/20 P(R).
- 35 Στις 4 Φεβρουαρίου 2020, το Κοινοβούλιο δήλωσε ότι δεν είχε παρατηρήσεις επί της αιτήσεως εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας.
- 36 Στις 13 Φεβρουαρίου 2020, το έκτο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να κάνει δεκτή την αίτηση εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας. Η απόφαση αυτή επιδόθηκε αυθημερόν στους διαδίκους.
- 37 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 2 Μαρτίου 2020, το Κοινοβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 130, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 18 Μαρτίου 2020, ο προσφεύγων υπέβαλε παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου.
- 39 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

- να ακυρώσει, κατ’ ουσίαν, τη διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 και την απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner·
 - να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 40 Ο προσφεύγων ζητεί επίσης από το Γενικό Δικαστήριο να λάβει μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας και, κατ’ ουσίαν, να καλέσει το Κοινοβούλιο και τον πρόεδρό του να προσκομίσουν, πρώτον, το πρωτότυπο ή επικυρωμένο αντίγραφο των φακέλων σχετικά με τη διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 και την από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner (συμπεριλαμβανομένων των τυχόν νομικών εκθέσεων καθώς και πάσης φύσεως εγγράφων), ή, άλλως, βεβαίωση περί της ανυπαρξίας τέτοιων φακέλων, και, δεύτερον, τις κοινοποιήσεις της αποφάσεως της 3ης Ιανουαρίου 2020 της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής και της διατάξεως του Tribunal Supremo της 9ης Ιανουαρίου 2020.
- 41 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
 - να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.
- 42 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 25 Μαρτίου 2020, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε να παρέμβει στην υπό κρίση υπόθεση υπέρ του Κοινοβουλίου.
- 43 Με έγγραφο της 21ης Ιουλίου 2020, το Γενικό Δικαστήριο απηύθυνε ερωτήσεις στους διαδίκους στο πλαίσιο μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 89, παράγραφος 3, στοιχείο α’, του Κανονισμού Διαδικασίας, στα οποία οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στις 31 Αυγούστου 2020, ήτοι εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 44 Με την από 31 Αυγούστου 2020 απάντησή του στις γραπτές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ο προσφεύγων ζητεί, επικουρικώς, από το Γενικό Δικαστήριο να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως.
- 45 Με διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου [C-201/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:818], η Αντιπρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως της 3ης Μαρτίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου (T-24/20 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:78), και, κατ’ ουσίαν, καταδίκασε τον ανααιρεσίοντα στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

Σκεπτικό

- 46 Κατά το άρθρο 130, παράγραφοι 1 και 7, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ο καθού υποβάλει σχετική αίτηση, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να αποφανθεί επί του απαραδέκτου ή της αναρμοδιότητας χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο αιτήθηκε να ληφθεί απόφαση επί του απαραδέκτου της προσφυγής, το Γενικό Δικαστήριο, εκτιμώντας ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας, αποφασίζει να αποφανθεί επί της αιτήσεως αυτής χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

- 47 Το Κοινοβούλιο προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής για τον λόγο ότι η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020, αφενός, και η προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner, αφετέρου, δεν συνιστούν βλαπτικές πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 48 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ όλες οι πράξεις που εκδίδονται από τα θεσμικά όργανα, ανεξαρτήτως της φύσεως ή της μορφής τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων ικανών να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του (αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1981, IBM κατά Επιτροπής, 60/81, EU:C:1981:264, σκέψη 9, και της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 51· πρβλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, Ρουμανία κατά Επιτροπής, C-599/15 P, EU:C:2017:801, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 49 Για να διαπιστωθεί αν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξετάζεται η ουσία της και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενο της ίδιας της πράξης, λαμβανομένων υπόψη, κατά περίπτωση, του πλαισίου εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε και των εξουσιών του θεσμικού οργάνου της Ένωσης που την εξέδωσε (βλ. απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2018, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-16/16 P, EU:C:2018:79, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 50 Κατά τη νομολογία, εκφεύγουν του προβλεπόμενου στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ δικαστικού ελέγχου όχι μόνον οι προπαρασκευαστικές πράξεις, αλλά και κάθε πράξη που δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, όπως είναι οι επιβεβαιωτικές και οι αμιγώς εκτελεστικές πράξεις, οι απλές συστάσεις και γνώμες, καθώς και, κατ' αρχήν, οι εσωτερικές οδηγίες [βλ. διάταξη της 14ης Μαΐου 2012, Sepracor Pharmaceuticals (Ireland) κατά Επιτροπής, C-477/11 P, EU:C:2012:292, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Επιπλέον, πράξεις αμιγώς ενημερωτικού χαρακτήρα δεν μπορούν να επηρεάσουν τα συμφέροντα του παραλήπτη ούτε να μεταβάλουν τη νομική κατάστασή του σε σχέση με την προγενέστερη της παραλαβής των εν λόγω πράξεων κατάσταση (βλ. απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 2012, Sina Bank κατά Συμβουλίου, T-15/11, EU:T:2012:661, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 51 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι η απάντηση θεσμικού οργάνου της Ένωσης σε αίτηση που του υποβλήθηκε δεν συνιστά κατ' ανάγκην απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρέχουσα στον αποδέκτη της απαντήσεως αυτής τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως (διατάξεις της 27ης Ιανουαρίου 1993, Miethke κατά Κοινοβουλίου, C-25/92, EU:C:1993:32, σκέψη 10, της 11ης Δεκεμβρίου 1998, Scottish Soft Fruit Growers κατά Επιτροπής, T-22/98, EU:T:1998:286, σκέψη 34, και της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Farage κατά Κοινοβουλίου και Buzek, T-564/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:403, σκέψη 27).
- 52 Τέλος, από τη νομολογία προκύπτει ότι, οσάκις μια απόφαση θεσμικού οργάνου της Ένωσης έχει αρνητικό χαρακτήρα, η εν λόγω απόφαση πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς τη φύση της αιτήσεως στην οποία αυτή απαντά (αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 1972, Nordgetreide κατά Επιτροπής, 42/71, EU:C:1972:16, σκέψη 5, της 24ης Νοεμβρίου 1992, Buckl κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-15/91 και C-108/91, EU:C:1992:454, σκέψη 22, και της 9ης Οκτωβρίου 2018, Multiconnect κατά Επιτροπής, T-884/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:665, σκέψη 45). Ειδικότερα, η άρνηση αποτελεί πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, εφόσον η πράξη την οποία το θεσμικό

όργανο της Ένωσης αρνείται να εκδώσει θα μπορούσε να προσβληθεί βάσει της διατάξεως αυτής (βλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1996, Salt Union κατά Επιτροπής, T-330/94, EU:T:1996:154, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 53 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω σκέψεων πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον συνιστούν πράξεις δεκτικές προσφυγής, πρώτον, η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 και, δεύτερον, η προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020

- 54 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 δεν συνιστά πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για τον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, η χηρεία της έδρας του προσφεύγοντος απορρέει αποκλειστικά από απόφαση των ισπανικών αρχών εκδοθείσα κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 2, του ισπανικού εκλογικού νόμου, την οποία το Κοινοβούλιο ήταν υποχρεωμένο να λάβει υπόψη βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης και του άρθρου 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού.
- 55 Ο προσφεύγων ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου καθόσον αυτή αφορά την προσφυγή κατά της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020. Ειδικότερα, ο προσφεύγων εκτιμά ότι η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 παρήγαγε «ουσιώδη» έννομα αποτελέσματα. Συγκεκριμένα, με τη διαπίστωση αυτή εμποδίστηκε η αναγνώριση της ιδιότητάς του ως ευρωβουλευτή και, συνεπώς, η δυνατότητα να αρνηθεί το Κοινοβούλιο να άρει την ασυλία του. Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι, βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης και του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού, το Κοινοβούλιο όφειλε να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χηρεία του. Συναφώς, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε να εκτιμήσει, αφενός, τη μη τήρηση, από το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο), των εθνικών διαδικασιών καθώς και της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), και, αφετέρου, την παραβίαση, από το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο), του δικαίου της Ένωσης, και ειδικότερα του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 και της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ.
- 56 Πρώτον, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, ΣΕΕ και κατά το άρθρο 13, παράγραφος 2, ΣΕΕ, το Κοινοβούλιο ενεργεί εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων που του απονέμουν οι Συνθήκες.
- 57 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, της εκλογικής πράξης ορίζει ότι μια βουλευτική έδρα χηρεύει όταν η θητεία του ευρωβουλευτή λήξει λόγω παραίτησης ή θανάτου του ή έκπτωσης από το αξίωμά του. Όσον αφορά την τελευταία αυτή περίπτωση, το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εν λόγω πράξης ορίζει ότι, όταν η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει ρητώς την έκπτωση ευρωβουλευτή από το αξίωμά του, η θητεία του λήγει κατ' εφαρμογήν των διατάξεων της νομοθεσίας αυτής και οι αρμόδιες εθνικές αρχές ενημερώνουν σχετικά το Κοινοβούλιο.
- 58 Επιπλέον, από το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού προκύπτει ότι, όταν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών κοινοποιούν στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου τη λήξη της εντολής ευρωβουλευτή ως αποτέλεσμα είτε πρόσθετου ασυμβιβάστου βάσει της νομοθεσίας κράτους μέλους, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης, είτε της έκπτωσης του ενδιαφερόμενου βουλευτή από το αξίωμά του, κατά το άρθρο 13,

παράγραφος 3, της εν λόγω πράξης, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ενημερώνει το θεσμικό όργανο ότι η εντολή του εν λόγω βουλευτή έληξε κατά την ημερομηνία που ανακοίνωσαν οι αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους.

- 59 Από την οικονομία των διατάξεων που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 56 έως 58 της παρούσας διάταξης προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο δεν έχει αρμοδιότητα να ελέγξει την απόφαση των αρχών κράτους μέλους με την οποία κηρύσσεται, κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου, η έκπτωση ευρωβουλευτή από το αξίωμά του ή η ύπαρξη πρόσθετου ασυμβιβάστου κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης, ούτε τη συνακόλουθη απόφαση περί χηρείας της έδρας, δεδομένου ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο απλώς ενημερώνεται για τη χηρεία αυτή από τις εθνικές αρχές. Αυτό έκρινε εξάλλου, εκ πρώτης όψεως, το Δικαστήριο στις σκέψεις 62 και 73 της διατάξεως της 8ης Οκτωβρίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου [C-201/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:818].
- 60 Η ανωτέρω ερμηνεία επιρρωννύεται από το γράμμα των άρθρων 8 και 12 της εκλογικής πράξης και του άρθρου 3, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού (βλ. σκέψεις 3, 4 και 6 της παρούσας διάταξης). Πράγματι, από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι, στο μέτρο που τα κράτη μέλη παραμένουν κατ' αρχήν αρμόδια να ρυθμίζουν την εκλογική διαδικασία, το Κοινοβούλιο δεν έχει αρμοδιότητα να αμφισβητήσει το νομότυπο της εκ μέρους των κρατών μελών ανακοινώσεως των εκλογικών αποτελεσμάτων ή να ελέγξει τη συμφωνία της ανακοινώσεως αυτής προς το δίκαιο της Ένωσης (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψη 69), ούτε να αποφαινεται επί των αμφισβητήσεων σχετικά με το κύρος της εντολής των νεοεκλεγέντων ευρωβουλευτών οι οποίες στηρίζονται στις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας στις οποίες παραπέμπει η εκλογική πράξη (βλ. άρθρο 12 της εκλογικής πράξης και άρθρο 3, παράγραφος 3, του εσωτερικού κανονισμού). Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της παραπομπής του άρθρου 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης στις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Κοινοβούλιο δεν είναι αρμόδιο να αποφαινεται ούτε επί των αμφισβητήσεων σχετικά με τη χηρεία της έδρας ευρωβουλευτή, όταν αυτή είναι αποτέλεσμα της ρητώς προβλεπόμενης από την εν λόγω εθνική νομοθεσία έκπτωσης από το εκλογικό αξίωμα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, C-208/03 P, EU:C:2005:429, σκέψη 51).
- 61 Δεύτερον, στην απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (C-208/03 P, EU:C:2005:429), το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 12, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του αρχικού κειμένου της εκλογικής πράξης, νυν άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης, καθιστά απολύτως σαφές ότι το Κοινοβούλιο δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια, δεδομένου ότι, στην ειδική περίπτωση την οποία αφορά η διάταξη αυτή, το Κοινοβούλιο δεν καλείται να διαπιστώσει τη χηρεία της έδρας ευρωβουλευτή, αλλά απλώς να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η έδρα έχει καταστεί κενή, όπως έχουν ήδη διαπιστώσει οι εθνικές αρχές. Το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι, στις λοιπές περιπτώσεις, οι οποίες αφορούν ιδίως την παραίτηση ή τον θάνατο ενός εκ των μελών του, το Κοινοβούλιο αναλαμβάνει ενεργότερο ρόλο, καθώς διαπιστώνει το ίδιο τη χηρεία της έδρας και ενημερώνει συναφώς το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος (απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, C-208/03 P, EU:C:2005:429, σκέψη 50).
- 62 Επομένως, με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (C-208/03 P, EU:C:2005:429), το Δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση της 10ης Απριλίου 2003, Le Pen κατά Κοινοβουλίου (T-353/00, EU:T:2003:112), στην οποία, στις σκέψεις 90 έως 97, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο, βάσει του άρθρου 12,

παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του αρχικού κειμένου της εκλογικής πράξης, έλαβε υπόψη την κατ' εφαρμογήν των εθνικών διατάξεων χρεία της έδρας ευρωβουλευτή δεν συνιστούσε πράξη δεκτική προσφυγής, διότι δεν αποσκοπούσε στην παραγωγή αυτοτελών εννόμων αποτελεσμάτων.

- 63 Τρίτον, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης αντικατέστησε το άρθρο 12, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του αρχικού κειμένου της εκλογικής πράξης, το οποίο όριζε ότι, «[ό]ταν βουλευτική έδρα καθίσταται κενή λόγω της εφαρμογής των ισχυουσών εθνικών διατάξεων κράτους μέλους, το κράτος αυτό πληροφορεί σχετικώς το [Κοινοβούλιο], το οποίο [λάμβανε] υπόψη του το γεγονός».
- 64 Το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης απλώς αποσαφήνισε τη διάταξη αυτή, χωρίς να τροποποιήσει την ουσία της. Συγκεκριμένα, αφενός, το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης διευκρινίζει ότι η θητεία του ευρωβουλευτή λήγει κατ' εφαρμογήν της εθνικής νομοθεσίας που προβλέπει ρητώς την έκπτωση από το αξίωμα αυτό και, αφετέρου, κατάργησε την αναφορά στο ότι το Κοινοβούλιο «λαμβάνει υπόψη» τη χρεία που γνωστοποιείται από τις εθνικές αρχές όταν η χρεία εμπίπτει στην περίπτωση του άρθρου αυτού.
- 65 Οι μνημονευθείσες στη σκέψη 64 της παρούσας διάταξης τροποποιήσεις επιβεβαιώνουν ότι, όταν η χρεία της έδρας ευρωβουλευτή απορρέει από την κατ' εφαρμογήν της εθνικής νομοθεσίας έκπτωσή του από το αξίωμά του, το Κοινοβούλιο εξακολουθεί να μη διαθέτει εξουσία να ελέγξει την απόφαση των εθνικών αρχών με την οποία διαπιστώνεται η χρεία αυτή ή να αρνηθεί να τη λάβει υπόψη (βλ. νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 61 της παρούσας διάταξης).
- 66 Ως εκ τούτου, η ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του αρχικού κειμένου της εκλογικής πράξης, η οποία καθιερώθηκε από το Δικαστήριο στην απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, *Le Pen κατά Κοινοβουλίου* (C-208/03 P, EU:C:2005:429, σκέψη 50), και επιβεβαιώθηκε, κατ' ουσίαν, με την απόφαση της 30ής Απριλίου 2009, *Ιταλία και Donnici κατά Κοινοβουλίου* (C-393/07 και C-9/08, EU:C:2009:275, σκέψη 55), παραμένει κρίσιμη όσον αφορά το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης.
- 67 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο προσφεύγων εσφαλμένως υποστηρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), και του γεγονότος ότι η απόφαση αυτή δεν έγινε σεβαστή από το *Tribunal Supremo* (Ανώτατο Δικαστήριο), το Κοινοβούλιο μπορούσε να διαπιστώσει ότι η έδρα του δεν ήταν κενή.
- 68 Εξάλλου, εν προκειμένω, δεν προκύπτει από τη δικογραφία ότι το Κοινοβούλιο άσκησε οποιονδήποτε έλεγχο επί της αποφάσεως της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής της 3ης Ιανουαρίου 2020 και επί της διατάξεως του *Tribunal Supremo* της 9ης Ιανουαρίου 2020, από τις οποίες απορρέει η χρεία της έδρας του προσφεύγοντος. Επομένως, μολονότι κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας της 13ης Ιανουαρίου 2020 ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ανακοίνωσε ότι το Κοινοβούλιο «διαπίστωσε» τη χρεία της έδρας του προσφεύγοντος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο Πρόεδρος περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, στο να ενημερώσει το θεσμικό όργανο σχετικά με τη χρεία αυτή, όπως προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού.
- 69 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, τα μέτρα τα οποία παρήγαγαν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος είναι η απόφαση της 3ης Ιανουαρίου 2020 της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής και η διάταξη της 9ης Ιανουαρίου 2020 του *Tribunal Supremo* (Ανωτάτου Δικαστηρίου), οι οποίες, αφ' εαυτών,

συνάγουν τις συνέπειες της αποφάσεως της 14ης Οκτωβρίου 2019 του Tribunal Supremo (Ανωτάτου Δικαστηρίου) με την οποία ο προσφεύγων καταδικάστηκε, αφενός, σε κάθειρξη δεκατριών ετών και, αφετέρου, σε ποινή ολικής αποστέρησης πολιτικών δικαιωμάτων επί δεκατρία έτη, συνεπαγόμενη οριστική απώλεια όλων των δημοσίων θέσεων του.

- 70 Ειδικότερα, από την απόφαση της 3ης Ιανουαρίου 2020 της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής προκύπτει ότι η καταδίκη του προσφεύγοντος σε στερητική της ελευθερίας ποινή δυνάμει αμετάκλητης δικαστικής αποφάσεως συνεπαγόταν, κατά νόμον, την απώλεια του βουλευτικού αξιώματός του, διότι αυτός ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της ρήτρας περί ανικανότητας προς εκλογή του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο α, του ισπανικού εκλογικού νόμου, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 4, του νόμου αυτού, τούτο δε σύμφωνα με τη συνταγματική νομολογία που υπομνήσθηκε στην απόφαση αυτή.
- 71 Επομένως, κατά τη συνεδρίαση της Ολομέλειας της 13ης Ιανουαρίου 2020, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απλώς ενημέρωσε το θεσμικό όργανο σχετικά με προϋφιστάμενη νομική κατάσταση απορρέουσα αποκλειστικά από τις αποφάσεις των ισπανικών αρχών οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 69 της παρούσας διάταξης (πρβλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 2005, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, C-208/03 P, EU:C:2005:429, σκέψη 49).
- 72 Κατά πάγια νομολογία, όμως, πράξη ενημερωτικού χαρακτήρα δεν μπορεί να επηρεάσει τα συμφέροντα του παραλήπτη ούτε να μεταβάλει τη νομική κατάστασή του σε σχέση με την προγενέστερη της παραλαβής της εν λόγω πράξης κατάσταση (βλ. διατάξεις της 4ης Οκτωβρίου 2007, Φινλανδία κατά Επιτροπής, C-457/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:582, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 12ης Ιουνίου 2019, Durand κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-702/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:408, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και απόφαση της 8ης Ιουλίου 2020, Neda Industrial Group κατά Συμβουλίου, T-490/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:318, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 73 Βάσει όλων των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται ότι η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 συνιστά πράξη αμιγώς ενημερωτικού χαρακτήρα, τα έννομα αποτελέσματα της οποίας ταυτίζονται με εκείνα που απορρέουν από τις αποφάσεις οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 69 της παρούσας διάταξης, και, ως εκ τούτου, δεν δύναται να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 74 Το συμπέρασμα αυτό δεν τίθεται εν αμφιβόλω από τα επιχειρήματα που προβάλλει ο προσφεύγων.

Επί του επιχειρήματος σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού σε περίπτωση έκπτωσης από το αξίωμα του ευρωβουλευτή

- 75 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η εξουσία του Κοινοβουλίου να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χρεία της έδρας βουλευτή λόγω ουσιαστικής ανακρίβειας, με βάση το άρθρο 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού, ισχύει και για τις περιπτώσεις έκπτωσης και ασυμβιβάστου που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού. Επομένως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού, το Κοινοβούλιο όφειλε να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χρεία της έδρας του προσφεύγοντος ως βουλευτή, διότι μπορούσε να εκτιμήσει κατευθείαν την παραβίαση του δικαίου της Ένωσης και τη μη αναστολή των εθνικών διαδικασιών από το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο).

- 76 Το άρθρο 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού παρέχει στο Κοινοβούλιο τη δυνατότητα, μεταξύ άλλων, να αρνηθεί να διαπιστώσει τη χηρεία της έδρας ευρωβουλευτή στην περίπτωση κατά την οποία «[η] ακύρωση [της εντολής του ευρωβουλευτή] φαίν[εται] πλημμελ[ής], είτε λόγω συγκεκριμένης ανακρίβειας είτε λόγω έλλειψης συναίνεσης».
- 77 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, σύμφωνα με την αρχή της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου, οι διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού δεν μπορούν να επιτρέπουν παρέκκλιση από τις διατάξεις της εκλογικής πράξης και να απονέμουν στο Κοινοβούλιο ή στον Πρόεδρό του ευρύτερες αρμοδιότητες από εκείνες τις οποίες αυτοί διαθέτουν βάσει της πράξης αυτής [απόφαση της 30ής Απριλίου 2009, Ιταλία και Donnici κατά Κοινοβουλίου, C-393/07, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2009:275, σκέψη 48· πρβλ. διάταξη της 13ης Ιανουαρίου 2009, Occhetto και Κοινοβούλιο κατά Donnici, C-512/07 P(R) και C-15/08 P(R), EU:C:2009:3, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 78 Εν προκειμένω, η εκλογική πράξη δεν απένειμε στο Κοινοβούλιο, ή στον Πρόεδρό του, αρμοδιότητα να ελέγχει την κατ' εφαρμογήν της εθνικής νομοθεσίας έκπτωση από το αξίωμα του ευρωβουλευτή ή να αποτρέπει την παραγωγή των αποτελεσμάτων της εν λόγω έκπτωσης σύμφωνα με τη νομοθεσία αυτή (βλ. σκέψεις 56 έως 66 της παρούσας διάταξης).
- 79 Επομένως, τυχόν ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού υπό την έννοια της αναγνώρισης τέτοιας αρμοδιότητας υπέρ του Κοινοβουλίου θα ήταν αντίθετη προς την εκλογική πράξη και θα παραβίαζε την αρχή της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου που μνημονεύεται στη σκέψη 77 της παρούσας διάταξης.
- 80 Εν πάση περιπτώσει, αφενός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γράμμα του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού δεν αναφέρεται ρητώς στην περίπτωση κατά την οποία η χηρεία της έδρας οφείλεται στην έκπτωση από το αξίωμα του ευρωβουλευτή κατ' εφαρμογήν του εθνικού δικαίου.
- 81 Αφετέρου, από το άρθρο 4 του εσωτερικού κανονισμού προκύπτει ότι οι εξουσίες του Κοινοβουλίου ή του Προέδρου του διαφέρουν ανάλογα με τους λόγους στους οποίους οφείλεται η χηρεία της βουλευτικής έδρας. Ειδικότερα, από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο «κηρύσσει» τη χηρεία σε περίπτωση παραίτησης βουλευτή (άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού) και «διαπιστώνει» τη χηρεία σε περίπτωση διορισμού ή εκλογής του βουλευτή σε κάποια από τις ασυμβίβαστες με την ιδιότητα του ευρωβουλευτή θέσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, της εκλογικής πράξης (άρθρο 4, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού), ενώ δεν ασκεί κανέναν ενεργό ρόλο στην περίπτωση κατά την οποία η χηρεία της έδρας απορρέει από την εφαρμογή του εθνικού δικαίου, δηλαδή σε περίπτωση «έκπτωσης» ή «πρόσθετου ασυμβίβαστου» κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης (άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού). Πράγματι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, το Κοινοβούλιο απλώς ενημερώνεται από τον Πρόεδρό του για το γεγονός ότι η εντολή του βουλευτή έληξε (βλ. σκέψη 58 της παρούσας διάταξης).
- 82 Επομένως, αντιθέτως προς τα όσα υποστηρίζει ο προσφεύγων, από τη γραμματική, τελολογική και συστηματική ερμηνεία του άρθρου 4 του εσωτερικού κανονισμού προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο δύναται να ελέγξει ή να αρνηθεί να λάβει υπόψη τη χηρεία της έδρας ευρωβουλευτή κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 7 της διατάξεως αυτής μόνον εάν διαθέτει, προηγουμένως, την εξουσία να παρέμβει στη σχετική με τη χηρεία αυτή διαδικασία, δηλαδή μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες καλείται να «κηρύξει» την παραίτηση βουλευτή βάσει του άρθρου 4,

παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού ή να «διαπιστώσει» τη χηρεία της έδρας βουλευτή βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού (βλ. σκέψη 81 της παρούσας διάταξης).

- 83 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο προσφεύγων επιδίωκε να διαπιστωθεί από το Κοινοβούλιο η παραβίαση του δικαίου της Ένωσης και η μη τήρηση των εθνικών διαδικασιών από το Tribunal Supremo (Ανώτατο Δικαστήριο) (βλ. σκέψεις 55 και 75 της παρούσας διάταξης), όπερ θα υπερέβαινε τον έλεγχο της ουσιαστικής ακρίβειας της χηρείας της έδρας ή της ύπαρξης πλημμέλειας ως προς τη συναίνεση [πρβλ. διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου, C-201/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:818, σκέψεις 72 και 73].
- 84 Εξάλλου, ο έλεγχος της τηρήσεως, από τις εθνικές αρχές, των προβλεπόμενων από το εθνικό δίκαιο διαδικασιών καθώς και του δικαίου της Ένωσης δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου, αλλά στην αρμοδιότητα των ισπανικών δικαστηρίων και, ενδεχομένως, του Δικαστηρίου όταν αυτό επιλαμβάνεται προσφυγής επί παραβάσει βάσει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 10ης Απριλίου 2003, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, T-353/00, EU:T:2003:112, σκέψη 91).
- 85 Βάσει των προεκτεθέντων, ο προσφεύγων αβασίμως υποστηρίζει ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου μπορούσε και όφειλε να αρνηθεί να «διαπιστώσει» τη χηρεία της έδρας του βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού.
- 86 Επομένως, το επιχείρημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του επιχειρήματος ότι το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

- 87 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται στο άρθρο 39, παράγραφοι 1 και 2, και στο άρθρο 41, παράγραφοι 1 και 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 88 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, «[ο]ι διατάξεις του Χάρτη δεν συνεπάγονται καμία επέκταση των αρμοδιοτήτων της Ένωσης, όπως αυτές ορίζονται στις Συνθήκες». Ομοίως, ο Χάρτης, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 2, αυτού, δεν διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης πέραν των αρμοδιοτήτων της Ένωσης και δεν θεσπίζει νέες αρμοδιότητες και καθήκοντα για την Ένωση, ούτε τροποποιεί τις αρμοδιότητες και τα καθήκοντα όπως ορίζονται στις Συνθήκες [βλ. διάταξη της 8ης Οκτωβρίου 2020, Junqueras i Vies κατά Κοινοβουλίου, C-201/20 P(R), μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:818, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 89 Εξάλλου, ο δικαστικός έλεγχος της τηρήσεως της έννομης τάξεως της Ένωσης διασφαλίζεται, όπως προκύπτει από το άρθρο 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ, από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τα δικαστήρια των κρατών μελών. Προς τούτο, η Συνθήκη ΛΕΕ, με τα άρθρα 263 και 277 ΣΛΕΕ, αφενός, και με το άρθρο της 267 ΣΛΕΕ, αφετέρου, καθιέρωσε ένα πλήρες σύστημα ενδίκων βοηθημάτων και διαδικασιών για τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων της Ένωσης, αναθέτοντας τον έλεγχο αυτόν στον δικαστή της Ένωσης (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Telefónica κατά Επιτροπής, C-274/12 P, EU:C:2013:852, σκέψη 57).

- 90 Επιπλέον, κατά την πάγια νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 48 της παρούσας διάταξης, η προσφυγή ακυρώσεως του άρθρου 263 ΣΛΕΕ είναι δυνατή κατά όλων των πράξεων που εκδίδονται από τα θεσμικά όργανα, ανεξαρτήτως της φύσεως ή της μορφής τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων ικανών να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του.
- 91 Συνεπώς, οι διατάξεις του Χάρτη δεν έχουν ως αντικείμενο, πράγμα το οποίο δεν υποστήριξε άλλωστε ούτε ο προσφεύγων, την τροποποίηση του συστήματος δικαστικού ελέγχου που προβλέπουν οι Συνθήκες, και ιδίως των κανόνων περί παραδεκτού των ευθειών προσφυγών που ασκούνται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, σκέψη 97).
- 92 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος, καθώς επίσης, κατά συνέπεια, και ο αλυσιτελής ισχυρισμός του ότι η λύση που έγινε δεκτή στις αποφάσεις της 7ης Ιουλίου 2005, *Le Pen* κατά Κοινοβουλίου (C-208/03 P, EU:C:2005:429), και της 30ής Απριλίου 2009, *Ιταλία και Donnici* κατά Κοινοβουλίου (C-393/07 και C-9/08, EU:C:2009:275), δεν μπορεί να ισχύσει στην υπό κρίση υπόθεση, διότι οι αποφάσεις αυτές είναι προγενέστερες της ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης της Λισσαβώνας και του Χάρτη.
- 93 Τέλος, σε περίπτωση που ο προσφεύγων ήθελε να υποστηρίξει ότι η προβαλλόμενη προσβολή, εκ μέρους του Κοινοβουλίου, του δικαιώματος του εκλέγειν και εκλέγεσθαι καθώς και του δικαιώματος χρηστής διοικήσεως, τα οποία κατοχυρώνονται αντιστοίχως στα άρθρα 39 και 41 του Χάρτη, καθιστά παραδεκτή την προσφυγή κατά της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ζήτημα αυτής της ενδεχόμενης προσβολής ανάγεται στην επί της ουσίας εξέταση της νομιμότητας της εν λόγω διαπιστώσεως και, ως εκ τούτου, ουδόλως ασκεί επιρροή στην εκτίμηση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής. Επομένως, το επιχείρημα αυτό πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αλυσιτελές.

Επί του επιχειρήματος ότι το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 συνδέεται με την απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner

- 94 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσφυγή κατά της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 είναι παραδεκτή, διότι συνδέεται με την προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner και, συνεπώς, παράγει διακριτά αποτελέσματα σε σχέση με τα αποτελέσματα που απορρέουν από την απλή εφαρμογή νομικής καταστάσεως προβλεπόμενης από το εθνικό δίκαιο.
- 95 Κατ' αρχάς, όπως ορθώς υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, οι διαδικασίες που οδήγησαν στη διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 και στην προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner είναι διακριτές και ανεξάρτητες μεταξύ τους. Επιπλέον, οι διαδικασίες αυτές διέπονται από διαφορετικές διατάξεις, ήτοι, η πρώτη, από το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης και το άρθρο 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού και, η δεύτερη, από το άρθρο 8 του κανονισμού αυτού.
- 96 Στη συνέχεια, από τις σκέψεις 56 έως 70 της παρούσας διάταξης προκύπτει ότι η χρεία της βουλευτικής έδρας του προσφεύγοντος, η οποία γνωστοποιήθηκε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου από τις ισπανικές αρχές σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης, απορρέει από την εφαρμογή της ισπανικής νομοθεσίας.

- 97 Περαιτέρω, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια διάταξη του εσωτερικού κανονισμού δεν μπορεί να επιτρέπει παρέκκλιση από τις διατάξεις της εκλογικής πράξεως (βλ. σκέψη 77 της παρούσας διάταξης). Επομένως, εν προκειμένω, η υποβολή της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού δεν μπορούσε να παράσχει αρμοδιότητα στο Κοινοβούλιο, ή στον πρόεδρό του, να εμποδίσει την επέλευση των αποτελεσμάτων της απορρέουσας από την εφαρμογή της ισπανικής νομοθεσίας χηρείας της βουλευτικής έδρας του προσφεύγοντος.
- 98 Τέλος, και εν πάση περιπτώσει, ορθώς το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 δεν μπορεί να εξαρτηθεί από το γεγονός ότι, στο πλαίσιο της ίδιας προσφυγής, αμφισβητήθηκε η νομιμότητα και κάποιας άλλης αποφάσεως.
- 99 Επομένως, το επιχείρημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί.
- 100 Βάσει όλων των ανωτέρω σκέψεων, το αίτημα ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner

- 101 Το Κοινοβούλιο ζητεί να κριθεί απαράδεκτο το αίτημα ακυρώσεως καθόσον αυτό αφορά την απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner. Συναφώς, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το αίτημα αυτό στρέφεται κατά ανύπαρκτης πράξης και, εν πάση περιπτώσει, ότι η προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και συνεπώς δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 102 Ο προσφεύγων ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου καθόσον αυτή αφορά το αίτημα ακυρώσεως της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner. Κατ' ουσίαν, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η πράξη αυτή υφίσταται και ότι συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, διότι παρήγαγε ουσιώδη δυσμενή αποτελέσματα ως προς τη νομική κατάστασή του. Ειδικότερα, ο προσφεύγων εκτιμά ότι, απορρίπτοντας την από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου αρνήθηκε να αναγνωρίσει την ιδιότητά του ως ευρωβουλευτή και, ως εκ τούτου, τον εμπόδισε, αφενός, να ασκήσει τα βουλευτικά καθήκοντά του και, αφετέρου, να επικαλεστεί την ιδιότητα αυτή ενώπιον των ισπανικών δικαστηρίων.
- 103 Εν προκειμένω, αφενός, δεν προκύπτει από τη δικογραφία ότι η από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner απορρίφθηκε ρητώς από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου. Επιπλέον, ο προσφεύγων αναγνωρίζει ότι η μόνη αντίδραση του Προέδρου του Κοινοβουλίου στην αίτηση αυτή ήταν «η παρέλευση του χρόνου και η απόρριψη της αιτήσεως [αυτής] με [τη διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020]».
- 104 Αφετέρου, επισημαίνεται ότι, κατ' αρχήν, η σιωπή και μόνον ενός θεσμικού οργάνου δεν μπορεί να εξομοιωθεί με σιωπηρή άρνηση, εκτός αν η συνέπεια αυτή προβλέπεται ρητώς σε διάταξη του δικαίου της Ένωσης. Χωρίς να αποκλείεται ότι, υπό ορισμένες συγκεκριμένες περιστάσεις, η αρχή αυτή μπορεί να μην τυγχάνει εφαρμογής, οπότε θα μπορεί εξαιρετικώς να θεωρηθεί ότι η σιωπή ή αδράνεια θεσμικού οργάνου αντιστοιχούν σε σιωπηρή αρνητική απόφαση, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έλλειψη ρητής απαντήσεως στην από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner δεν

συνιστά σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως αυτής (πρβλ. απόφαση της 9ης Δεκεμβρίου 2004, Επιτροπή κατά Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, σκέψη 45). Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, ούτε υφίσταται προθεσμία κατά τη λήξη της οποίας να λογίζεται ότι εκδόθηκε σιωπηρή απόφαση βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού ούτε συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις βάσει των οποίων να μπορεί να συναχθεί ότι υφίσταται μια τέτοια απόφαση.

- 105 Ειδικότερα, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ο προσφεύγων, η από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner δεν απορρίφθηκε σιωπηρώς με τη διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020, η οποία πραγματοποιήθηκε βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 3, της εκλογικής πράξης και του άρθρου 4, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του εσωτερικού κανονισμού (βλ. σκέψη 95 της παρούσας διάταξης) και δεν αναφέρεται ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς στην από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner.
- 106 Επομένως, το αίτημα ακυρώσεως της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο καθόσον στρέφεται κατά ανύπαρκτης πράξης.
- 107 Ως εκ περισσού, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η διαπίστωση της 13ης Ιανουαρίου 2020 μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι συνιστά σιωπηρή απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner, η προσφυγή κατά της σιωπηρής αυτής απορρίψεως θα ήταν, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτη ως μη στρεφόμενη κατά πράξης δεκτικής προσβολής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 108 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner δεν συνιστά αίτημα προασπίσεως των προνομίων και ασυλιών βουλευτή κατά την έννοια των άρθρων 7 και 9 του εσωτερικού κανονισμού (στο εξής: αίτημα προασπίσεως της ασυλίας), αλλά αίτηση που υποβλήθηκε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού για την επείγουσα ανάληψη πρωτοβουλίας με σκοπό την επιβεβαίωση της ασυλίας της οποίας τύγχανε ο προσφεύγων υπό την ιδιότητά του ως ευρωβουλευτή.
- 109 Από το άρθρο 8, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού προκύπτει, αφενός, ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου επιλαμβάνεται αυτεπαγγέλτως του ζητήματος της αναλήψεως ή μη πρωτοβουλίας με σκοπό την επιβεβαίωση των προνομίων και ασυλιών βουλευτή ο οποίος συνελήφθη ή του οποίου η ελευθερία μετακίνησης περιορίσθηκε κατά τρόπο που φαίνεται να παραβιάζει τα προνόμια και τις ασυλίες του, δεδομένου ότι η διάταξη αυτή δεν προβλέπει δυνατότητα του ευρωβουλευτή να υποβάλει σχετική αίτηση στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου. Αφετέρου, κατά τη διάταξη αυτή, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου «μπορεί» σε επείγουσες περιπτώσεις να αναλάβει πρωτοβουλία με σκοπό την επιβεβαίωση της ασυλίας ευρωβουλευτή.
- 110 Επομένως, από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού προκύπτει ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ουδόλως υποχρεούται να αναλάβει πρωτοβουλία με σκοπό την επιβεβαίωση της ασυλίας ευρωβουλευτή και ότι διαθέτει συναφώς διακριτική ευχέρεια, ακόμη και όταν ο εν λόγω βουλευτής συνελήφθη ή η ελευθερία μετακίνησής του περιορίσθηκε κατά προφανή παραβίαση των προνομίων και ασυλιών του.
- 111 Τη διακριτική αυτή ευχέρεια επιβεβαιώνει η έλλειψη διαδικαστικών δικαιωμάτων υπέρ των ευρωβουλευτών στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, ενώ οι ίδιοι διαθέτουν ρητώς τέτοια δικαιώματα στο πλαίσιο της διαδικασίας που διέπεται από τα άρθρα 7 και 9 του κανονισμού αυτού. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 9,

παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου υποχρεούται να εξετάσει το αίτημα προασπίσεως της ασυλίας που του υποβάλλεται από βουλευτή ή πρώην βουλευτή και, ως εκ τούτου, να το ανακοινώσει στην Ολομέλεια και να το παραπέμψει στην αρμόδια κοινοβουλευτική επιτροπή. Επιπλέον, κατά το άρθρο 9, παράγραφος 6, του κανονισμού αυτού, ο ενδιαφερόμενος ευρωβουλευτής έχει δικαίωμα να εκφράσει την άποψή του και να προσκομίσει οποιαδήποτε έγγραφα ή άλλα γραπτά στοιχεία θεωρεί χρήσιμα. Περαιτέρω, το άρθρο 9, παράγραφος 10, του ίδιου κανονισμού επιβάλλει στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου την υποχρέωση να ανακοινώσει αμέσως στον ενδιαφερόμενο την απόφαση του θεσμικού οργάνου. Τέλος, το άρθρο 7, παράγραφος 5, του εσωτερικού κανονισμού ορίζει ότι, στις περιπτώσεις που έχει ληφθεί απόφαση για τη μη προάσπιση των προνομίων και ασυλιών ευρωβουλευτή, ο ενδιαφερόμενος βουλευτής δύναται, κατ' εξαίρεση, να υποβάλει αίτημα για την επανεξέταση της αποφάσεως, υποβάλλοντας νέα στοιχεία, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

- 112 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ο προσφεύγων, το γεγονός ότι διαθέτει διαδικαστικά δικαιώματα βάσει του άρθρου 41 του Χάρτη δεν αναιρεί τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 111 της παρούσας διάταξης, κατά την οποία το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού δεν παρέχει στους ευρωβουλευτές τέτοια δικαιώματα.
- 113 Βάσει των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η διακριτική ευχέρεια την οποία απονέμει στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού αποκλείει την ύπαρξη δικαιώματος του προσφεύγοντος να απαιτήσει από τον πρόεδρο την επείγουσα ανάληψη πρωτοβουλίας με σκοπό την επιβεβαίωση της ασυλίας του (βλ., συναφώς, διάταξη της 24ης Νοεμβρίου 2016, Petraitis κατά Επιτροπής, C-137/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:904, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, SV Capital κατά EAT, T-660/14, EU:T:2015:608, σκέψεις 47 και 48, και διάταξη της 23ης Ιανουαρίου 2019, MLPS κατά Επιτροπής, T-304/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:34, σκέψη 16).
- 114 Επομένως, η προβαλλόμενη απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη παράγουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του. Κατά συνέπεια, δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 115 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία με την οποία ο προσφεύγων επιδιώκει να αποδείξει ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ήταν υποχρεωμένος να αναλάβει επειγόντως πρωτοβουλία κατά την έννοια του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού και, στο πλαίσιο αυτό, να λάβει διάφορα μέτρα έναντι των ισπανικών αρχών.
- 116 Πρώτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, κατ' ουσίαν, από την απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115), προκύπτει, αφενός, ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου ήταν υποχρεωμένος να αναλάβει πρωτοβουλία κατά την έννοια του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού προκειμένου να προστατεύσει την ασυλία της οποίας τύγχανε ο προσφεύγων βάσει του άρθρου 9, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 και, αφετέρου, ότι η πρωτοβουλία αυτή ήταν δεσμευτική για τις εθνικές αρχές. Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, στην προαναφερθείσα απόφαση, το Δικαστήριο ουδόλως ερμήνευσε, και ούτε καν μνημόνευσε, το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού, αλλά περιορίστηκε σε υπόμνηση των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχουν οι εθνικές αρχές βάσει, ιδίως, του άρθρου 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 (βλ. σκέψη 26 της παρούσας διάταξης).

- 117 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, κατ' ουσίαν, οι ευρωβουλευτές που συλλαμβάνονται ή των οποίων η ελευθερία μετακίνησης περιορίζεται κατά προφανή παραβίαση των προνομίων και ασυλιών τους δικαιούνται να απαιτήσουν από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου να αναλάβει πρωτοβουλία βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, διότι το άρθρο αυτό τους παρέχει υποκειμενικό δικαίωμα στην προάσπιση, εκ μέρους του Κοινοβουλίου, των ασυλιών των οποίων απολαμβάνουν βάσει των άρθρων 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 118 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι υποκειμενικά δικαιώματα υπέρ των ευρωβουλευτών καθιερώνουν τα άρθρα 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 και όχι οι διατάξεις του εσωτερικού κανονισμού (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Οκτωβρίου 2008, Mote κατά Κοινοβουλίου, T-345/05, EU:T:2008:440, σκέψη 28, και της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 58).
- 119 Επιπλέον, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι οι ασυλίες των άρθρων 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 αποτελούν μέρος του κατοχυρούμενου στο άρθρο 39 του Χάρτη δικαιώματος του εκλέγειν και εκλέγεσθαι, η προσβολή του οποίου μπορεί να προβληθεί έναντι του Προέδρου του Κοινοβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 51 του εν λόγω Χάρτη, και τον σεβασμό του οποίου οφείλει να απαιτεί το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που καθιερώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη. Ειδικότερα, ο ισχυρισμός αυτός αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner και δεν ασκεί επιρροή στην εξέταση του παραδεκτού της υπό κρίση προσφυγής.
- 120 Τρίτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι τυχόν πρωτοβουλία του Προέδρου του Κοινοβουλίου αναληφθείσα βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού θα είχε ως αποτέλεσμα να υποχρεωθούν οι ισπανικές αρχές να διαπιστώσουν την υποχρέωσή τους να σέβονται, αφενός, τις ασυλίες που αναγνωρίζονται υπέρ των ευρωβουλευτών, καθώς και την ακεραιότητα του Κοινοβουλίου και, αφετέρου, το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας.
- 121 Κατ' αρχάς, η υποχρέωση των ισπανικών αρχών να σέβονται τις ασυλίες των οποίων απολαμβάνουν οι ευρωβουλευτές βάσει των άρθρων 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 απορρέει ευθέως από την απόκτηση της ιδιότητας του ευρωβουλευτή (πρβλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, Junqueras Vies, C-502/19, EU:C:2019:1115, σκέψη 81), και όχι από πρωτοβουλία την οποία ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου αποφασίζει, ενδεχομένως, να αναλάβει βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού.
- 122 Στη συνέχεια, το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού χρησιμοποιεί τον όρο «πρωτοβουλία» και όχι τον όρο «απόφαση», ο οποίος χρησιμοποιείται στο άρθρο 9 του κανονισμού αυτού, το οποίο διέπει τη διαδικασία που κινείται κατόπιν αιτήματος προασπίσεως της ασυλίας ή αιτήματος άρσεως της ασυλίας. Επομένως, το ίδιο το γράμμα του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού επιβεβαιώνει τον μη δεσμευτικό χαρακτήρα της πρωτοβουλίας την οποία αναλαμβάνει ενδεχομένως ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου σε επείγουσες περιπτώσεις έναντι των εθνικών αρχών που είναι αποδέκτες της.

- 123 Συναφώς, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι οι ενέργειες στις οποίες μπορεί να προβεί ο Πρόεδρος του βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού είναι δυνατόν να λάβουν διάφορες μορφές, όπως επιστολή με την οποία ο τελευταίος εφιστά την προσοχή των εθνικών αρχών στην κατάσταση του ενδιαφερόμενου βουλευτή ή σχετική τηλεφωνική επικοινωνία.
- 124 Τέλος, σε περίπτωση που ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου αποφασίσει να αναλάβει τέτοια πρωτοβουλία, καμία διάταξη του πρωτοκόλλου αριθ. 7, της εκλογικής πράξης ή του εσωτερικού κανονισμού δεν προβλέπει ότι οι εθνικές αρχές υποχρεούνται να την ακολουθήσουν, διευκρινιζόμενου, συναφώς, ότι αποκλείεται, εν πάση περιπτώσει, το ενδεχόμενο επιβολής οποιασδήποτε υποχρέωσης σε βάρος των κρατών μελών με βάση αποκλειστικά το άρθρο 8 του εσωτερικού κανονισμού (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 137).
- 125 Επομένως, οι πρωτοβουλίες τις οποίες μπορεί να αναλάβει ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού συνιστούν απλώς γνώμες στερούμενες δεσμευτικού χαρακτήρα έναντι των εθνικών αρχών προς τις οποίες απευθύνονται (βλ. νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 50 της παρούσας διάταξης).
- 126 Βάσει των προεκτεθέντων, πρέπει επίσης να απορριφθεί και το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, κατ' ουσίαν, από την απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου (T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23), προκύπτει ότι, ελλείψει αιτήματος άρσεως της ασυλίας ευρωβουλευτή, οι εθνικές αρχές δεσμεύονται από πρωτοβουλία την οποία αναλαμβάνει ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, εφόσον αυτή αποσκοπεί στην προστασία της ασυλίας του άρθρου 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7.
- 127 Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου (T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23), δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Αφενός, η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή αφορούσε αίτημα προασπίσεως της ασυλίας απευθυνθέν στο Κοινοβούλιο βάσει του άρθρου 9 του εσωτερικού κανονισμού και όχι αίτηση προς τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου να αναλάβει επειγόντως πρωτοβουλία βάσει του άρθρου 8 του κανονισμού αυτού. Αφετέρου, στην προαναφερθείσα απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απλώς ότι το αίτημα προασπίσεως της ασυλίας στερείται αντικειμένου όταν υποβάλλεται αίτημα άρσεως της ασυλίας αυτής (απόφαση της 17ης Ιανουαρίου 2013, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 και T-347/11, EU:T:2013:23, σκέψη 57).
- 128 Τέταρτον, βάσει των λόγων που εκτέθηκαν στις σκέψεις 109 έως 125 της παρούσας διάταξης, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, κατ' ουσίαν, το άρθρο 3, παράγραφος 6, το άρθρο 22, το άρθρο 149 και το άρθρο 236, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού, καθώς και το άρθρο 51 του Χάρτη, επιβάλλουν στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου την υποχρέωση να αναγνωρίσει και να προστατεύσει το σύνολο των δικαιωμάτων του προσφεύγοντος που απορρέουν από την ιδιότητά του ως ευρωβουλευτή έναντι του Κοινοβουλίου, με συνέπεια η τυχόν πρωτοβουλία κατά την έννοια του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.
- 129 Κατά τα λοιπά, αφενός, επισημαίνεται ότι το άρθρο 3, παράγραφος 6, το άρθρο 22, το άρθρο 149 και το άρθρο 236, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού δεν θεσπίζουν κανόνες για τη διασφάλιση της προστασίας των προνομίων και ασυλιών των οποίων απολαύουν οι ευρωβουλευτές βάσει των άρθρων 8 και 9 του πρωτοκόλλου αριθ. 7.

- 130 Αφετέρου, το άρθρο 51 του Χάρτη, το οποίο επιβάλλει στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης να σέβονται τα δικαιώματα που κατοχυρώνει το κείμενο αυτό, σύμφωνα με τις αντίστοιχες αρμοδιότητές τους και εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων της Ένωσης, όπως της απονέμονται από τις Συνθήκες, δεν δύναται να προσδώσει δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα στις πρωτοβουλίες που αναλαμβάνει ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, τη στιγμή που οι πρωτοβουλίες αυτές δεν έχουν ούτε ως αντικείμενο ούτε ως συνέπεια τη δημιουργία υποχρεώσεων σε βάρος των κρατών μελών (βλ. σκέψεις 121 έως 125 της παρούσας διάταξης).
- 131 Πέμπτον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, δεδομένου ότι στην απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), το Δικαστήριο έκρινε ότι το περιεχόμενο της ασυλίας που προβλέπεται στο άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 καθορίζεται αποκλειστικά βάσει του δικαίου της Ένωσης, η προσφυγή κατά της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner είναι παραδεκτή, κατ' ουσίαν, σύμφωνα με την απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2008, *Mote* κατά Κοινοβουλίου (T-345/05, EU:T:2008:440).
- 132 Η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2008, *Mote* κατά Κοινοβουλίου (T-345/05, EU:T:2008:440), αφορούσε απόφαση του Κοινοβουλίου περί άρσεως της ασυλίας ευρωβουλευτή, η οποία παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα καθόσον στερεί αυτομάτως τον ενδιαφερόμενο ευρωβουλευτή από την ασυλία του και, ως εκ τούτου, επιτρέπει στις εθνικές αρχές να κινήσουν ή να συνεχίσουν τις εις βάρος του δικαστικές διαδικασίες (απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2008, *Mote* κατά Κοινοβουλίου, T-345/05, EU:T:2008:440, σκέψεις 29 και 30). Επομένως, η απόφαση αυτή του Κοινοβουλίου διαφέρει από την πρωτοβουλία κατά την έννοια του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, η οποία δεν έχει άμεσο αντίκτυπο στις εθνικές δικαστικές διαδικασίες που ενδέχεται να αφορούν ορισμένο ευρωβουλευτή.
- 133 Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 91 της αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2019, *Junqueras Vies* (C-502/19, EU:C:2019:1115), το Δικαστήριο έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, εναπόκειται στο αρμόδιο εθνικό δικαστήριο, αν αυτό εκτιμά ότι πρέπει να διατηρηθεί μέτρο προσωρινής κράτησης που έχει επιβληθεί σε βάρος προσώπου το οποίο απέκτησε την ιδιότητα του ευρωβουλευτή, να ζητήσει το συντομότερο δυνατόν από το Κοινοβούλιο την άρση της ασυλίας που χορηγήθηκε βάσει του δεύτερου εδαφίου του άρθρου αυτού (βλ. σκέψη 26 της παρούσας διάταξης).
- 134 Συνεπώς, σε περίπτωση που ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου αναλάβει πρωτοβουλία με σκοπό την επιβεβαίωση της ασυλίας ευρωβουλευτή, η πρωτοβουλία αυτή δεν απαλλάσσει τις εθνικές αρχές από την υποχρέωσή τους να ζητήσουν από το Κοινοβούλιο να άρει την ασυλία του οικείου βουλευτή, υποχρέωση η οποία απορρέει ευθέως από το άρθρο 9, τρίτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 (βλ. σκέψη 26 της παρούσας διάταξης).
- 135 Επομένως, το επιχείρημα του προσφεύγοντος πρέπει να απορριφθεί.
- 136 Έκτον, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, εν προκειμένω, ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου δεν έλαβε απόφαση σχετικά με την ανάληψη ή μη πρωτοβουλίας κατά την έννοια του άρθρου 8 του εσωτερικού κανονισμού, αλλά απλώς έκρινε ότι στερείται συναφώς αρμοδιότητας για τον λόγο ότι ο προσφεύγων δεν είχε την ιδιότητα του ευρωβουλευτή, αρνούμενος συνεπώς να του αναγνωρίσει την ιδιότητα αυτή. Ειδικότερα, με το επιχείρημα αυτό αμφισβητείται ο λόγος για τον οποίο ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου φέρεται να απέρριψε την από

20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση της D. Riba i Giner και, ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό δεν ασκεί επιρροή στο παραδεκτό της προσφυγής που στρέφεται κατά της εν λόγω προβαλλόμενης απορρίψεως.

- 137 Βάσει όλων των σκέψεων της παρούσας διάταξης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, ακόμη και σε περίπτωση που γινόταν δεκτό ότι ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου απέρριψε την από 20 Δεκεμβρίου 2019 αίτηση, η πράξη αυτή δεν παρήγαγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του. Κατά συνέπεια, δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 138 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου την οποία προβάλλει το Κοινοβούλιο και, ως εκ τούτου, να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη, χωρίς να διεξαχθεί συζήτηση επί της ουσίας, παρέλκει δε η κρίση επί της αιτήσεως λήψεως μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που υποβλήθηκε από τον προσφεύγοντα (βλ. σκέψη 40 της παρούσας διάταξης).

Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας

- 139 Κατά το άρθρο 142, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η παρέμβαση καθίσταται άνευ αντικειμένου σε περίπτωση που η προσφυγή κριθεί απαράδεκτη. Κατά το άρθρο 144, παράγραφος 3, του Κανονισμού αυτού, αν ο καθού καταθέσει ένσταση απαραδέκτου ή αναρμοδιότητας κατά το άρθρο 130, παράγραφος 1, του εν λόγω Κανονισμού, η απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως λαμβάνεται μόνον αφού το Γενικό Δικαστήριο απορρίψει την ένσταση ή αποφασίσει ότι θα την εξετάσει μαζί με την ουσία της υποθέσεως.
- 140 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφυγή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη στο σύνολό της, παρέλκει η απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 141 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 142 Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου, στα δικαστικά έξοδά του καθώς και στα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Κοινοβούλιο ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως και στο πλαίσιο της υποθέσεως T-24/20 R.
- 143 Τέλος, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 144, παράγραφος 10, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα σχετικά με την αίτηση παρεμβάσεώς του δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Παρέλκει η απόφαση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας.**
- 3) Καταδικάζει τον Oriol Junqueras i Vies στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο της υποθέσεως T-24/20 R.**
- 4) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα σχετικά με την αίτηση παρεμβάσεώς του δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 15 Δεκεμβρίου 2020.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Η πρόεδρος
Α. Μαρκουλλή

Περιεχόμενα

Νομικό πλαίσιο	2
Πρωτόκολλο (αριθ. 7) περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης	2
Εκλογική πράξη	2
Εσωτερικός κανονισμός του Κοινοβουλίου (2019-2024)	4
Ιστορικό της διαφοράς	9
Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων	12
Σκεπτικό	13
Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 . .	15
Επί του επιχειρήματος σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 7, του εσωτερικού κανονισμού σε περίπτωση έκπτωσης από το αξίωμα του ευρωβουλευτή	18
Επί του επιχειρήματος ότι το παραδεκτό της προσφυγής πρέπει να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης	20
Επί του επιχειρήματος ότι το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως της διαπιστώσεως της 13ης Ιανουαρίου 2020 συνδέεται με την απόρριψη της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner	21
Επί του παραδεκτού του αιτήματος ακυρώσεως της προβαλλόμενης απορρίψεως της από 20 Δεκεμβρίου 2019 αιτήσεως της D. Riba i Giner	22
Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως του Βασιλείου της Ισπανίας	28
Επί των δικαστικών εξόδων	28